

ת"פ 14235/03/19 - מדינת ישראל נגד מוקד בז בטחון בע"מ, רועי פורטס, רויטל פורטס

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 14235-03-19 מדינת ישראל נ' מוקד בז בטחון
בע"מ ואח'

בפני בעניין: כבוד השופטת קארין ליבר-לזין
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ יצחק ששון ו/או אנטואנט חניה

נגד
הנאשמים

1. מוקד בז בטחון בע"מ
2. רועי פורטס
3. רויטל פורטס

גזר דין

1. ביום 06.3.2019 הגישה המאשימה כתב אישום כנגד הנאשמים בגין אישומים המתייחסים לעבירות הבאות:
 - א. הנאשמת 1 בגין 103 יחידות עבירה עקב ניכוי כספים משכרם של עובדים בחודשים 1/2011 - 6/2014 (כולל) אשר נועדו לקופת הפנסיה: כלל חברה לביטוח בע"מ (להלן- **כלל**) והראל - חברה לביטוח בע"מ (להלן - **הראל**), ואי העברתם ליעד בתוך 30 ימים, בניגוד להוראות סעיפים 25א(א) ו-25ב(ג) לחוק הגנת השכר, התשי"ח-1958 (להלן- **חוק הגנת השכר**).
 - ב. הנאשמים 2 ו-3 בשל אחריות נושא משרה - לא פיקחו ולא עשו כל שניתן למניעת ביצוע העבירות על ידי הנאשמת 1 בהתאם לחוק הגנת השכר וזאת בניגוד להוראות הסעיפים: 25א(א) ו-25ב(ג), 26(ב), 26(ג), 103 יחידות העבירה.
2. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, הנאשם 2 היה הבעלים של הנאשמת 1 ושימש כמנהל פעיל ורשום בה. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, הנאשמת 3 שימשה כמנהלת פעילה של הנאשמת 1.
3. כפי שעולה מעובדות כתב האישום בין החודשים 1/2011 - 6/2014 (להלן- **תקופת כתב האישום**) הנאשמת 1 העסיקה חמישה עובדים: זהבית חיון, ניר צעירי, טולי אורטל פורטס, חיים ג'ראסי, ואלי אליהו מיכאלי (להלן-

העובדים) משכרם נוכו כספים שלא הופקדו לקופת הפנסיה של העובדים בתוך 30 ימים מהיום שבו רואים את השכר שממנו נוכו הכספים כמולן, והכספים שהועברו, הועברו בחסר.

4. המאשימה צירפה טבלה מסכמת בדבר ניכוי הכספים משכר העובדים, הכוללת מידע מפורט על הסכום שנוכה על פי תלוש השכר, המועד הקבוע בחוק להעברת סכום הניכוי, המועדים בהם הועברו הסכומים בפועל, הסכום שהועבר בפועל, פרטי קופת הפנסיה ויתרות חוב ולהלן הממצאים העובדתיים העולים מהטבלה ביחס לחמשת העובדים:

(1) **זהבית חיון** - בתקופה שבין חודש 1/11 ועד לחודש 1/13 נוכו משכרה סכומים שונים וסה"כ סכום הניכוי המצטבר: ₪ 5,000, והופקדו בקופת הפנסיה סכומים חלקיים, במועדים שונים, כך שנותר חוב בסך 1,457.91 ₪. (נציין כי סיכום עמודת החוב **בנספח א'** לכתב האישום מעלה כי סכום החוב עומד על סך **1451.81** ₪).

בכל התקופה המפורטת לעיל, המועד הקבוע להפקדת הכספים על פי חוק חלף, למעט חודש 1/11, (השכר ששולם עבור ינואר 1/11, המועד הקבוע בחוק 12.3.11, הופקדו הכספים בסך 175 ₪ ביום 30.1.11), עם זאת, גם בחודש זה הסכום שנוכה (233 ₪) לא הופקד במלואו לקופה בחברת כלל.

סה"כ 24 מועדים בהם היתה חריגה במועד ההפקדה ו/או לא הופקד מלוא הסכום.

בתקופה מ- 2/13 ועד 4/14 הנאשמים היו צריכים להעביר את הכספים לקופת הפנסיה בהראל. מתוך הכספים שנוכו כל הכספים הופקדו ליעדם. בתקופה זו ניתן לזהות כי הפקדת הכספים פוצלה כך שעבור החודשים 4/13, 5/13, 6/13, 7/13 - חלק מהכספים הופקדו במועד הנדרש אך חלקם בחודש 09/14, בניגוד לדין. עם זאת, עבור החודשים 2/13, 3/13, 8/13 - 4/14 - הכספים הופקדו ב- 9/14. כך שלא נותר חוב לתקופה זו.

15 מועדים בהם היתה חריגה במועד ההפקדה.

(2) **ניר צעירי**- בתקופה שבין 3/13 - 6/14 נוכו משכרו סך 4,495 ₪. **בחודשים 4/13 - 7/13** הכספים אשר נוכו הופקדו בחסר (סה"כ 1042.58 ₪), אך כפי שעולה מנספח א' לכתב האישום, ההפקדה בוצעה במועד הנדרש. עם זאת, בחודשים 1/13, 2/13, 3/1, 8/13 - 6/14 - הכספים שנוכו לא הופקדו כלל. יתרת החוב בחברת הראל היא על סך 3,538.29 ₪. (בהתאם לתחשיב על פי נספח א' של הנתבעים, יתרת החוב היא **3452.12** ₪).

18 מועדים בהם נוכו כספים אולם לא הופקדו לקופה באופן במלא ו/או במועד.

(3) **טולי אורטל פורטס**- בתקופה שבין 3/13 - 2/14 נוכו משכרה של העובדת סך 2,954 ₪, **בחודשים 4/13 - 7/13**, הנאשמים העבירו לקופת הראל 593.76 ₪ בלבד, סכום חלקי, במועד מוקדם מהנקוב בחוק, אך בסכומים נמוכים מסכום הניכוי מהשכר. החוב שנותר בקופה עבור העובדת הוא על סך **2360.24** ₪.

12 מועדים בהם נוכו כספים ולא הופקדו בקופה באופן מלא ובמועד.

4) **חיים ג'ראסי**- בתקופה שבין 3/13 - 6/14 נוכו משכרו של העובד סך 4665 ₪. מתוכם, בחודשים 4/13 - 7/13 בלבד הופקדו 872.08 ₪, במועדים מוקדמים מהנקוב בחוק, אך הסכומים נמוכים מסכום הניכוי. סה"כ יתרת החוב לעובד בקופת הפנסיה של הראל היא על סך **3792 ₪**.

16 מועדים בהם נוכו כספים ולא הופקדו בקופה באופן מלא ובמועד.

5) **אלי אליהו מיכאלי**- בתקופה שבין 1/13 - 6/14 נוכו משכרו של העובד סך 3640 ₪, מתוכם, בחודשים 4/13 - 7/13, 9/13 - 12/13 הופקדו כספים לקופת הפנסיה הראל, במועדים מוקדמים מנקוב בחוק, אך באופן חלקי, בסך 1295.93 ₪ בלבד. החוב שנותר בקופה עבור העובד הוא על סך **2375 ₪**.

18 מועדים בהם נוכו כספים ולא הופקדו בקופה באופן מלא ובמועד.

ההליך המשפטי

5. ביום 6.3.19 הוגש כאמור, כתב האישום. לישיבת ההקראה שהתקיימה ביום 14.1.20 הנאשמים לא התייצבו.
6. ביום 7.6.2020 הוגשה בקשת הנאשמים למינוי ייצוג מטעם המדינה בשל מצבם הכלכלי הקשה של הנאשמים 2 ו-3. באותו היום, בית הדין, המותב דאז, חברי כבוד השופט אורן שגב, קבע כי בקשתם של הנאשמים תדון בישיבת ההקראה שנקבע ליום 26.7.20, אך הנאשמים או מי מטעמם לא התייצבו לישיבה זו. בשל כך הוצאו לנאשמים 2-3 צווי הבאה ונקבעה ישיבת הקראה נוספת ליום 23.3.21.
7. ביום 31.8.20 הגישו הנאשמים בקשה לביטול צווי הבאה נגדם, תוך התחייבות להתייצב לישיבת ההקראה שנקבעה. בהתאם ביום 1.9.20 בוטלו צווי הבאה.
8. ביום 1.12.20 התקיימה ישיבת ההקראה אשר נדחתה, לבקשת הנאשמים 2 ו-3 ובהסכמת המאשימה, משום שהנאשמים לא קיבלו לידיהם חומר חקירה וביקשו למצות את זכותם לאתר ייצוג משפטי. עוד מסרו הנאשמים כי הנאשמת 1 לא פעילה מחודש אפריל 2014 וכן מסרו פרטי התקשרות עמם.
9. ביום 24.1.21 הגישו נאשמים את תגובתם לכתב האישום. ביום 15.3.2021 הועבר התיק לשמיעת ראיות. ישיבת הוכחות נקבעה ליום 26.5.2022 בפני חברתי כב' השופטת שגית דרוקר.
10. ביום 17.5.22 הוגשה הודעה ובקשה מטעם הצדדים במסגרתה הודיעו הצדדים על הגעתם להסדר טיעון פתוח המייתר את הצורך בקיום ישיבת הוכחות וביקשו לקיים דיון לצורך הצגת הסדר הטיעון, ביום 26.5.22. כב' השופטת דרוקר נתנה תוקף של החלטה להודעת הצדדים. הדיון נדחה פעם בשל היות הנאשם 2 חיובי לקורונה ופעם בשל

היות ב"כ המאשימה חיובית לקורונה ולאחר מכן נדחה בשל מחלתה של כב' השופטת דרוקר בגינה אף הועבר התיק להמשך טיפולי בהחלטת הנשיאה מיום 12.12.2022.

11. הדיון לפני התקיים ביום 26.3.23. במעמד הדיון הנאשמים טענו כי לא הבינו את משמעות ההגעה להסדר טיעון פתוח וביקשו לפנות לייעוץ משפטי. חרף ויתקו של ההליך וכדי לאפשר לנאשמים הזדמנות להגנה ראויה, ניתנה ארכה עד ליום 3.4.23, בכדי שהנאשמים 2 ו-3 יפנו לקבלת ייעוץ משפטי ויגבשו החלטתם ביחס להסדר הטיעון הפתוח.

12. ביום 4.4.23 הגישו נאשמים הודעה כי לאחר שקיבלו ייעוץ משפטי הם מבקשים להמשיך בהליך המשפטי ללא ייצוג ומסכימים להסדר טיעון פתוח, לצד זאת טענו כי לאור הנסיבות האישיות שלהם ומצבם הכלכלי הקשה, הם מבקשים לקבוע קנס מינימלי.

13. ביום 11.6.23 התקיימה ישיבה טיעונים לעונש. לדיון התייצבה הנאשמת 3. הנאשם 2 לא התייצב לדיון. במסגרת ישיבה זו הורשעה הנאשמת 3 על פי הודאתה בעובדות בכתב האישום, בעבירות המיוחסות לה - אחריות נושא משרה, הפרת חובת הפיקוח של נושא משרה בתאגיד, עבירות לפי סעיף 25א' (א') ו' 25 ב' ו' - 26 ב' ו' 26 ג', לחוק הגנת השכר.

ביום 2.7.23 התקיימה ישיבת טיעונים לעונש ביחס לנאשמים 1-2. על פי הודאתם בעובדות בכתב האישום, הורשעו הנאשמים 1-2 בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום:

הנאשמת 1 - ניכוי סכומים משכר עובדים ואי העברתם ליעד לפי סעיפים: 25 א' (א) ו' 25 ב' (ג) לחוק הגנת השכר.

הנאשם 2 - אחריות נושא משרה לפי הסעיפים 25א' (א) ו' 25ב' (ג) ו' 26 (ב) ו' 26 (ג) לחוק הגנת השכר.

14. בתום הישיבה, ניתנה לנאשם אפשרות להגיש מסמכים נוספים לבקשתו עד ליום 18.7.23, המסמכים לא הוגשו לתיק עד היום, ובשלה העת ליתן גזר דין.

טיעוני המאשימה לעונש

15. המאשימה טענה כי יש לבחון את סוגיית ריבוי העבירות בהתאם לקבוע בסעיף 40 א' **חוק העונשין, התשל"ז-1977** (להלן - **חוק העונשין**) וסעיף 186 **לחוק סדר הדין הפלילי - [נוסח משולב]**, **התשמ"ב-1982**, כך שיש לראות בכל אחד מהאירועים הללו אירוע נפרד, הכולל מספר מעשים ולקבוע בהתאם את מתחם הענישה ההולם, בהתחשב בערך החברתי המוגן אשר נפגע ובהתאם לעובדה כי מדובר בריבוי עבירות כהגדרת סעיף 40 י"ג לחוק העונשין.

16. המאשימה טענה עוד כי, בהתאם לפסיקה, ע"פ (ארצי) 32385-05-14 **שמש חי אחזקות בע"מ** -

מדינת ישראל (13.08.2015) (ארצ'י) 12602-03-20 **מדינת ישראל - באר הנדסה אזרחית בע"מ** (10.12.2020) (להלן - **באר הנדסה**) יש לקבוע כי מדובר באירוע אחד הכולל מספר מעשים נפרדים. לדידה של מאשימה, על פי הפסיקה, תקרת העונש המקסימלית אינה מוגבלת לתקרת העונש הקבועה בצד העבירה החמורה ביותר באירוע כולו, אלא היא מהווה סכומן של תקרות העונש המקסימליות בגין כל מעשה בנפרד. בהתאם לכמות העובדים, מספר החודשים בהם בוצעה העבירה ומספר העבירות בהם הורשעו הנאשמים.^[1]

17. המאשימה הפנתה לפסיקה בעניין ת"פ (אזורי י-ם) 57569-02-14 **מדינת ישראל - ערד - בראסרי בע"מ** (24.09.2015) שם נקבע לעניין כי יש לחשב את כמות העבירות ביחס לכל עובד במכפלת החודשים בהם לא הועברו הכספים ליעד, שכן מדובר בעבירה המתחדשת כל חודש בחודשו. שם דובר בארבעה עובדים, אשר הועסקו על ידי נאשמת 3 חודשים, ונקבע כי מדובר ב- 12 אירועים שונים.^[2]

18. ביחס לערך המוגן, המאשימה טענה כי יש להביא בחשבון כי חוק הגנת השכר הוא חוק מגן, מדובר בעבירה חמורה שיש בה פגיעה ממשית בזכויות העובד נוכח ההפחתה בשכרו של העובד ואי העברת הניכוי ליעד באופן המהווה שליחת יד לכיסו של העובד^[3]. זאת לצד הפגיעה בביטחון הסוציאלי של העובד, בעתידו הכלכלי ובעתיד בני משפחתו.

19. המאשימה טענה, כי העבירה של אי העברת הכספים לקופה של העובדים היא בעלת אופי כלכלי, ועל כן, הטלת קנס הוא העונש המתאים בנסיבות העניין, שכן נועד למנוע הישנות מעשים דומים. המדינה הפנתה בעניין זה אל ע"פ (ארצ'י) 11534-11-14 **משה אדרי - מדינת ישראל** (28.06.2017).

20. לדידה של המאשימה נסיבות ביצוע העבירה מצדיקות הטלת העונש ברף הגבוה. משום שמדובר בחמישה עובדים, ו- 103 מעשי עבירה. מדובר בעבירות מתמשכות, במהלך שלוש שנים, שעה שנותרו חובות לעובדים בקופות הפנסיה, כפי שפורט בכתב האישום.

21. כך, שלטענת המאשימה העונש ההולם ביחס לנאשמת 1, הוא פי 5 מהקנס הקבוע בסעיף 61 (א) (4) לחוק העונשין, דהיינו 1,130,000 ₪^[4]. עם זאת, לאור שיתוף הפעולה של הנאשמת 1, הודאתה באשמה בהזדמנות הראשונה, אשר הביאו לחיסכון בזמן שיפוטי טענה המאשימה כי יש להעמיד את הקנס כלפיה על סך 350,000 ₪^[5].

22. העונש המקסימלי לנושא משרה בתאגיד שביצע את העבירה הינו 565,000 ₪ עבור כל עבירה. כך, שהמאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם לנאשמים 2-3 הוא קנס בין 125,000 - 250,000 ₪ ביחס לכל אחד מהם^[6]. לאור שיתוף הפעולה של הנאשמים, הודאתם בהזדמנות הראשונה, ומצבם הכלכלי טענה המאשימה לעונש ספציפי בסך 125,000 ₪ ביחס לכל אחד מהם, לצד התחייבותם להימנע מביצוע העבירה במשך 3 שנים, שאם לא כן יוטל

עליהם עונש של ימי מאסר בגין אי תשלום קנסות עונשיים בהתאם לסעיף 71 לחוק העונשין.^[7]

טיעונים לעונש מטעם הנאשמת 3

23. הנאשמת 3 טענה בעל-פה בישיבת הטיעונים לעונש מיום 11.6.23, כי צירופה להליך נבע מכך שהיתה נשואה לנאשם 2, לימים, הנאשמים 2-3 התגרשו. בפועל טענה כי לא עסקה בהפרשות לפנסיה לעובדים. נציין כי בתגובה לכתב האישום נרשם כי הנתבעת 3 לא היתה מורשית חתימה בנאשמת 1 ואין לה קשר לעבירות הנטענות בכתב האישום.

24. הנאשמת מגדלת 3 ילדים, משתכרת כ- 8,000 ₪ לחודש עובדת כשכירה בחברת א. מוקד אבטחה ושירותים בע"מ. בתמיכה לטענותיה, הגישה ביום 26.6.23 באמצעות המאשימה שלושה תלושי שכר לחודשים 3/23 - 5/23 מהם עולה כי היא משתכרת כ- 8871 ₪ נטו לחודש.

25. הנאשמת 3 טענה כי הטלת קנס בגובה 125,000 ₪ כפי שמבקשת המאשימה עשוי למוטט אותה כלכלית ולא תהיה לה אפשרות להשתקם.

טיעונים לעונש מטעם הנאשם 2 והנאשמת 1

26. הנאשם 2 טען מטעמו ומטעם הנאשמת 1 את טענות הבאות, בישיבת הטיעונים לעונש מיום 2.7.23:

(1) העובדים המפורטים בכתב האישום לא התלוננו כלל ולא נחקרו על ידי המאשימה. עוד טען הנאשם כי תצהירה

של עובדת בשם טולי^[8] נשלח לבית הדין ומפורט כי אין לה טענות כלפי הנאשם 2. עוד ציין כי הרקע לתלונתה של זהבית חיון הוא סכסוך משפחתי ביניהם, בהיותה בת דודו שאף תבעה את הנאשמת 1 בהליך אחר שהתנהל בבית הדין, אליו הפנה בהודעתו מיום 4.4.2023, מספר ההליך סע"ש 32162-05-14 וניתן בו פסק דין זה מכבר. גב' חיון קיבלה לטענתו את הכספים שנה מראש. ופסק הדין קבע את זכאותה גם ביחס לחובות הנאשמת 1 כלפיה בפנסיה.

(2) הנאשם 2 טען כי היה איש שטח בעסק, פעל יותר באופן טכני ולא שהה במשרד בעיקר. לטענתו כל העובדים קיבלו זה מכבר את הפרשי ההפרשות.

(3) הנאשם 2 טען כי הוא נמצא בהליך פשיטת רגל, סובל מבעיות רפואיות, עוד ציין כי קיימים בידיו מסמכים התומכים בטענתו והם יוגשו על ידו לתיק בית הדין עד ליום 18.7.23. מסמכים נוספים התומכים בטענתו של הנאשם, כאמור לא הוגשו.

דין והכרעה

27. תיקון מספר 113 לחוק העונשין עוסק בהבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה. תיקון זה נותן עדיפות לעקרון

ההלימה. על פי עקרון זה, העונש הראוי לעבריין נגזר ממידת אשמתו ומחומרת מעשיו על פי קבוע בסעיף 40ב לחוק העונשין:

"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (בסימן זה - העיקרון המנחה)."

28. הפסיקה אליה הפנתה המאשימה: ע"פ 57160-01-14 מדינת ישראל - חדוות הורים בע"מ (08.02.2014) (להלן- חדוות הורים), ע"פ (ארצי) 12606-04-19 ל.מ. שירותי כח אדם (צפון) בע"מ - מדינת ישראל (16.02.2020) (להלן- ל.מ.). וכן הפסיקה בעניין באר הנדסה קובעת את המסגרת לפיה יש לבחון ריבוי עבירות בהתאם לסעיף 40 י"ג לחוק העונשין:

"40ג. (א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

(ג) בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת."

29. דהיינו גזירת העונש תיעשה על פי שלושה שלבים: קביעה מהו מספר האירועים או המעשים על פי העובדות, השלב השני הינו קביעת מתחם העונש ההולם בתוך תקרת העונש המקסימלי, והשלב השלישי - גזירת העונש של הנאשם הספציפי - תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות לעבירה.

30. בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, (29.10.14) (להלן - עניין ג'אבר) אף אליו הפנתה המאשימה, ערך בית המשפט העליון אבחנה בין "אירוע" לבין "מעשה" ונקבע כי "אירוע" הוא מונח רחב יותר אשר יכול לכלול מספר מעשים. בהתאם לקביעתה של כבוד השופטת דפנה ברק ארז, אירוע אחד ייחשבו מספר עבירות שיש ביניהן "קשר הדוק", הבוחן את עוצמת הקשר שבין העבירות, ולא את השאלה האם הן ניתנות להפרדה (ר' סעיף 6 לפסק דינה).

31. קביעת עונש הולם לעבירה ייעשה על פי כמות האירועים והמעשים אשר נעברו. כך נקבע בעניין באר הנדסה:

ביחס לאירוע אחד שמורכב ממעשה אחד- "ככל שהמדובר באירוע אחד המורכב ממעשה אחד כי אז בהתאם לסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי העונש הקבוע בצד העבירה החמורה ביותר מהווה את תקרת העונש המקסימלית בגין ריבוי העבירות. בגדר תקרה זו ייקבע מתחם עונש הולם, ובהמשך - ובהנחה ואין עילה לסטות ממתחם העונש ההולם - יגזור בית הדין עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע. זאת, בהתאם לעקרונות שנקבעו בתיקון 113 ביחס לקביעתם של מתחם העונש ההולם וגזירת הדין ביחס אליו, אשר על

תמציתם עמדנו לעיל". (ר' ס. 19 לפסק הדין באר הנדסה).

וביחס לאירוע אחד המורכב ממספר המעשים - "ככל שהמדובר באירוע אחד המורכב ממספר מעשים נפרדים כי תקרת העונש המקסימלית אינה מוגבלת לתקרת העונש הקבועה בצד העבירה החמורה ביותר באירוע כולו, אלא היא מהווה סכומן של תקרות העונש המקסימליות בגין כל מעשה נפרד. ודוק, עסקינן בתקרה מקסימלית לאירוע אחד המורכב ממספר מעשים, כשבתוך תקרה זו ייקבע בהמשך מתחם עונש הולם. נבהיר כי גבולות מתחם העונש ההולם ייקבעו בהתאם לעקרונות שנקבעו בתיקון 113, ואין חפיפה בין תקרת העונש המקסימלית שנקבעה לאירוע לבין הגבול העליון של מתחם הענישה הראוי. בהמשך, על בית הדין לגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע בהתאם לעקרונות שנקבעו בתיקון 113 ביחס אשר על תמציתם עמדנו לעיל." (ר' ס. 20 לפסק הדין בעניין באר הנדסה).

32. נציין כי גם בעת קביעת עונש באירוע אחד הכולל מספר מעשים, העונש לא נקבע באופן אוטומטי באמצעות ההכפלה של הרף המקסימלי או המינימלי במספר המעשים וזאת משום שבמקרה הראשון התוצאה תרוקן מתוכן את הכרעה כי מדובר באירוע האחד ובמקרה השני תהיה זו התעלמות מכך שמדובר במספר מעשים. במקרים אלה, שיקול הדעת נותר בידי בית הדין ביחס לנסיבות הקונקרטיות של המקרה, וכפי שנפסק בעניין **ל.מ.**:

"להסרת ספק נדגיש כי לא בכדי כללנו באמור לעיל את המילים "באופן אוטומטי", שכן במסגרת הפעלת שיקול הדעת השיפוטי אין מניעה להגיע למסקנה כי בנסיבות מקרה מסוים יש לקבוע מתחם ענישה לפי הקנס הנקוב בחוק לגבי עבירה יחידה (גם כאשר באירוע כלולות מספר עבירות או מספר "יחידות עבירה"), כשם שאין מניעה להגיע למסקנה כי יש לקבוע מתחם ענישה הלוקח בחשבון הכפלה אריתמטית על יסוד "יחידות העבירה", כל עוד הדברים נעשים לאחר הפעלת שיקול דעת ובהתאם לנסיבות כל מקרה. ה"תקרה" המירבית האפשרית של מתחם הענישה היא הצטברות עונשי המקסימום בכל אחד מה"מעשים", אך אין משמעות הדבר כי תקרה זו תהווה בהכרח - או לרוב - את הרף העליון של מתחם הענישה, שכן עליו להיקבע בהתאם לנסיבות המקרה הקונקרטיות." (ר' סעיף 6 לפסק הדין בעניין ל.מ.).

33. בע"פ 13931-05-22 מ.ד.א מטענים וסחר בע"מ - מדינת ישראל (20.09.2022) (להלן - מטענים וסחר) חזר בית הדין הארצי על הכללים שנפסקו בבאר הנדסה כי "...אין לבצע הכפלה אריתמטית טכנית לפי מספר העבירות אלא יש לקבוע מתחם ענישה כולל וכן עונש כולל עבור האירוע בכללותו תוך שמירה על עקרון ההלימה" ומכאן אגזור את הכללים למקרה שלפניי. דברים אלה נכונים גם ביחס להטלת הקנס המנהלי.

34. בפסק הדין בעניין באר הנדסה, קבע בית הדין הארצי ארבעה שלבים שנועדו להתוות את שיקול הדעת השיפוטי במצב של **ריבוי עבירות**, קביעת מתחם העונש הולם על פי העיקרון ההלימה וכן התייחסות לנסיבות הקונקרטיות של הנאשם המצדיקות סטייה ממתחם הענישה:

"סיכום ביניים: כאשר נאשם מורשע בריבוי עבירות, ובית הדין קובע כי המדובר באירוע אחד הבא בגדר סעיף 40(א) לחוק העונשין - אזי מלאכת גזירת הדין תהא מורכבת מהשלבים הבאים: ראשית, הגדרת התקרה המקסימלית לעונש, כשלצורך זאת יש לבחון אם המדובר באירוע אחד בעל מעשה אחד או באירוע אחד בעל

מספר מעשים; שנית, קביעת מתחם העונש ההולם בתוך התקרה המקסימלית שנקבעה בשלב הראשון; שלישית, בחינה אם יש הצדקה לסטות ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום או הגנה על שלום הציבור. רביעית, בהעדר הצדקה לסטות גזירת הדין בתוך מתחם העונש ההולם בדרך של קביעת עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע בהתאם לעקרונות שהותוו בתיקון 113". (ההדגשה הוספה, ר' גם מטענים וסחר, ס. 4.)

מן הכלל אל הפרט

35. כמפורט לעיל, **בשלב הראשון**, עלינו לקבוע האם מדובר באירוע אחד הכולל מספר מעשים או ריבוי אירועים. לאחר מכן, להגיד את מתחם העונש ההולם בתוך התקרה המקסימלית.

36. ר' לעניין זה סעיף 16 בחדוות הורים:

"בפסיקת בית המשפט העליון שניתנה בימים אלו (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ. מדינת ישראל, מיום 29.10.14) הסכימו שלושת השופטים כי יש להבחין בין "אירוע" לבין "מעשה", וכי "אירוע" הוא מונח רחב יותר אשר יכול לכלול מספר מעשים. לפי דעת הרוב (מפי השופטת דפנה ברק-ארז), כאירוע אחד תיחשבנה מספר עבירות שיש ביניהן "קשר הדוק"..."

37. מדובר בחמישה עובדים, שנקלטו לעבודה בתקופה סמוכה.

38. נציין כי ביחס לכל אחד מהעובדים ניתן לזהות כי התנהלות הנאשמים התאפיינה במכנה משותף אחד - גביית הכספים משכרם של עובדים ואי העברתם לקופות הפנסיה, אשר מהווים "תכנית פעולה עבריינית אחת" שלצידה מניע כלכלי.

· ניכוי כספים ואי העברתם לקופת הפנסיה.

· ניכוי כספים ופיצול ההפקדה החלקית במועד הקודם לקבוע בדין והשלמה בהמשך.

· ניכוי כספים והפקדה חלקית במועד הקודם לקבוע בדין.

· ניכוי כספים והפקדה חלקית במועד מאוחר לקבוע בדין.

(ר' לעיל פירוט העובדות בכתב האישום).

39. בפועל, מדובר במעשים חוזרים המהווים תכנית פעולה עבריינית אחת, החוזרת על עצמה חודש בחודשו במשך תקופה לא מבוטלת, עם ניסיון אקראי מפעם לפעם, להפקיד כספים לקופת הפנסיה, מבלי כמובן, לתת הכשר להתנהלות זו. הגם שמדובר באי העברת ניכויים לחמישה עובדים מצאנו כי אין להתייחס לכך כאל 103 אירועים שונים, זאת שעה שמדובר באותם חודשים בניגום לא הועברו הניכויים של העובדים ולא נטען כי אי הניכוי נבע

מנסיבות שונות או כי אופי העסקת העובדים היה שונה. במצב דברים זה אנו קובעים כי מדובר **באירוע אחד הכולל 103 מעשים.**

40. אין חולק כי גביית הכספים משכרם של העובדים ואי העברתו ליעד פוגעת בערך החברתי של הבטחת הזכויות הסוציאליות של העובדים, עשויה לגרום לנזקים בלתי ניתנים לריפוי במצב של נכות חלילה. עוד נציין כי יש למגר תופעה זו שהיא למעשה נטילת כספים מעובדים שלא כדין על ידי המעסיק. בנוסף, הפסיקה קבעה כי מדובר בעבירה שנועדה להשיג יתרונות כלכליים כך שהעונש לצידה צריך להיות בעל הרתעה אפקטיבית גם בהיבט פגיעה בכיסו של הנאשם. (ארצי) 25307-12-15 **מרדכי שחם - מדינת ישראל** (04.09.2017).

41. וכעת **לשלב השני** - קביעת מתחם העונש ההולם.

ביחס לטווח של מתחם העונש, אישום על פי סעיפים 25(א) ניכוי כספים ואי העברת ליעד בתוך המועד הקבוע בחוק סעיף 25ב(ב) קובע כי :

"(ב) **מעסיק שניכה סכומים משכרו של עובד, בניגוד להוראות סעיף 25, דינו - מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין.**"

הקנס הקבוע בסעיף 61 (א)(3) 75,300 ₪ ומחציתו 37,620 ₪ לכל עבירה.

סעיף 25ב(ג) קובע כי :

"(ג) **מעסיק שניכה סכומים משכרו של עובד ולא העבירם למי שלו יועדו הסכומים, בניגוד להוראות סעיף 25א, דינו - מאסר שנתיים או קנס פי חמישה מהקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין.**"

הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) 226,000 ₪, בהכפלה ב - 5, סכום הקנס לכל עבירה 1,130,000 ₪.

אחריות נושא משרה. על פי סעיף 26 לחוק הגנת השכר, נעברה עבירה על ידי התאגיד או בידי עובדי

התאגיד מעוגנת בסעיף 26(ג) חזקה לפיה נושא המשרה הפר את חובת הפיקוח המוטלת עליו מכוח

סעיף 26 (ב) ולצדה קנס כספי כמפורט:

"(ב) **נושא משרה בתאגיד חייב לפקח ולעשות כל שניתן למניעת עבירה לפי סעיף 25 בידי התאגיד או בידי עובד מעובדיו; המפר הוראה זו, דינו - מחצית הקנס הקבוע לאותה עבירה.**"

42. על פי הפסיקה, מתחם העונש ההולם לעבירות הללו נע בין 20% ל - 50% משיעור הקנס המרבי (ר' עניין **שחם** וגם ת"פ (אזורי ת"א) 53649-12-18 **מדינת ישראל - מגדלים-בלס ניהול נכסים בע"מ** (02.10.2022); ת"פ

49072-05-21 **מדינת ישראל - א.ג. סער הנדסה וניהול פרויקטים בע"מ** (28.05.2023); בת"פ (אזורי נצ') 19527-03-20 **מדינת ישראל - סלמאן חמודה** (07.05.2023), שם בית הדין העמיד את מתחם הענישה בין 25,000 ₪ ל- 150,000 ₪ בגין העבירות שנעברו על ידי התאגיד (סעיף 30 לפסק הדין).

43. יוזכר כי המאשימה ביקשה לקבוע את מתחם הענישה ביחס לנאשמת 1 בטווח שבין 250,000 ₪ ל- 500,000 ₪ ולחייבה בסך 350,000 ₪. וביחס לנאשמים 2-3 ביקשה לקבוע את מתחם הענישה בין 125,000 ₪ ל- 250,000 ₪ ולחייב כל אחד מהם בסך 125,000 ₪.

44. בנסיבות הליך זה, בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה לרבות שיתוף הפעולה של הנאשמים וכן העובדה שהפעילות של הנאשמת 1 נמכרה זה מכבר, יש להעמיד את מתחם העונש ההולם ביחס לנאשמת 1 בטווח שבין 50,000 ₪ ל- 350,000 ₪. משהנאשם 2 היה מנהל פעיל בעל זכויות חתימה ומי שהיה בעלי הנאשמת 1 בפועל, מתחם העונש ההולם לגביו בנסיבות העניין יועמד על 20,000 ₪ עד 150,000 ₪. הנאשמת 3 לא נטלה חלק פעיל בניהול הנאשמת 1, למרות שאין חולק כי היתה רשומה כמנהלת בה. בנסיבות העניין מתחם העונש ההולם לגביה יועמד על 2,500 עד 15,000 ₪.

45. **השלבים שלישי והרביעי** כאמור עוסקים בגזירת העונש הספציפי בנסיבות העניין. חוק העונשין קובע כי בעת גזירת העונש בתוך מתחם הענישה שנקבע, יש לבחון את הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, בהתאם לסעיף 40 ט' לחוק העונשין, ובהמשך את הנסיבות האישיות של הנאשם, בהתאם לסעיף 40 יא' לחוק העונשין.

46. ביחס לגזירת העונש בתוך מתחם הענישה שנקבע, נפסק ב**חדוות הורים**:

"**הנסיבות שתילקחנה בחשבון בשלב זה (והן אינן רשימה סגורה) סווגו בספרות לארבע קבוצות (ואקי ורבין, בעמ' 452) - נסיבות של חסד ורחמים (דגמת פגיעת העונש בנאשם ובמשפחתו); נסיבות הקשורות בהתנהגות הנאשם לאחר ביצוע העבירה (דוגמת נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב); נסיבות הקשורות בהתנהגות הנאשם לפני ביצוע העבירה (דוגמת נסיבות חיים קשות של הנאשם שהייתה להן השפעה על ביצוע העבירה, התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה, עברו הפלילי או העדרו); ובנוסף נסיבות שאינן קשורות לנאשם (התנהגות רשויות אכיפת החוק, וחלוקף הזמן מעת ביצוע העבירה). עוד ניתן לקחת בחשבון בעת קביעת העונש את הצורך בהרתעת היחיד או בהרתעת הרבים במקרה הספציפי (סעיפים 40 ו-ז' לחוק העונשין; עניין גברזגיי), כאשר מודגש כי "כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא יזקפו לחובתו" (סעיף 40 י"א(6) סיפא)".**

47. **ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.** מתוך רשימת הנסיבות שיש להביאן בחשבון לצורך הבניית שיקול הדעת בעת גזירת העונש לא מצאתי שהסבר הנאשם 2 כי הוא לא לקח חלק פעיל בהעסקת העובדים, מניח את הדעת. מדובר בבעל עסק, הרשום על שמו כך שאין מקום לקבוע כי אינו נושא באחריות להעסקת עובדים באמצעות עסקו. שעה שהוא מנהל חברה עליו לפקח כי התנהלותה חוקית ולגיטימית.

48. יש לקחת בחשבון כי נגרם נזק לעובדים. מדובר בגביית כספים בסך מצטבר של **13,431 ₪** (ר' לעיל פירוט החוב

של העובדים כפי שהובא בכתב האישום) שנחסכו על ידי נאשמים עקב ניכוי משכרם של העובדים ואי העברת הסכום האמור ליעדו. מדובר בכיסוי ביטוחי להבטחת זכויות העובדים, שעה שאי תשלום החוב פוגע ברצף הביטוחי, משפיע על גובה הגמלה במקרה של אירוע מזכה וכיו"ב. הנאשם 2 לא צירף מסמכים המעידים, לשיטתו כי העובדים קיבלו את זכויותיהם כנדרש. יחד עם זאת עיון בפסק הדין שפורסם בהליך סע"ש 32162-05-14 בעניינה של העובדת ארת זהבית חיון מעלה כי חוב דמי הגמולים שהיה כלפיה שולם זה מכבר. נציין כי מדובר באסמכתה ביחס לעובדת ארת מתוך חמשת העובדים כאשר ביחס לגב' טולי אורטל פורטס צורף תצהיר שאינו חתום ואינו מאומת ועל כן לא ניתן לקחתו בחשבון.

49. ביחס לנאשמת 1 נציין כי הנאשם 2 מסר שהפעילות בחברה נמכרה זה מכבר, כך שבפועל הנאשמים אינם מעסיקים עובדים כיום.

50. **באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה** - הנאשם 2 לא הציג מידע חיוני בדבר מצבו הכלכלי, תלושי שכר או מסמכים המעידים על הליך פשיטת רגל, בנוסף, נמנע מלהציג מסמכים רפואיים התומכים בטענותיו. עם זאת הבאתי בחשבון את העובדה כי הנאשם הודה בביצוע המעשה, כך שלא נדרש ניהול הליך הוכחות.

51. ביחס לנאשמת 3. ראשית, לא נסתרה הטענה כי הנאשמת הייתה נושאת משרה בתאגיד, כך מכוח החזקה הקבועה בחוק הגנת השכר יש לה אחריות לביצוע העבירה שעה שמדובר בעבירה חמורה. עם זאת לא הוכחה לטעמי מידת השפעתה של הנאשמת 3 על קבלת ההחלטות בנאשמת 1. הבאתי בחשבון כי הנאשמת 3 מפרנסת בעצמה את ילדיה, שכירה ומשתכרת שכר גבוה משכר המינימום אך נמוך מהשכר הממוצע במשק. נוסף לכך, הנאשמת 3 שיתפה פעולה עם גורמי האכיפה ועל כן, תרמה ליעילות הדיון.

52. בנוסף הבאתי בחשבון גם את העובדה כי מטרת הטלת הקנס היא ביצוע הרתעה יעילה כדי למגר התנהלות זו של מעסיקים וזאת באיזון מול אי ההצדקה לגרום לנזק כלכלי בלתי הפיך לנאשמים.

53. לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, מצאתי כי יש לפסוק את הקנסות לנאשמים כמפורט להלן:

לנאשמת 1 - 100,000 ₪.

לנאשם 2 - 25,000 ₪.

לנאשמת 3 - 3,000 ₪.

54. משלא עלתה בקשה לפריסת תשלומים במהלך הטיעונים לעונש, אני קובעת כי ככל שבדעת הנאשמים לבקש פריסת תשלומים עליהם להגיש בקשה מתאימה בתוך 7 ימים מהיום ועד לא יאוחר מיום 15.8.2023 ויצינו בה את עמדת המאשימה. ככל שלא תוגש בקשה מתאימה ישולמו הקנסות בתוך 30 ימים ממועד מתן גזר הדין.

55. בנוסף, אני מורה לנאשמים לחתום, בתוך 30 ימים ממתן גזר דין זה, על התחייבות להימנע מביצוע העבירות בגין הורשעו למשך שלוש שנים מהיום, שאם לא כן יישאו הנאשמים בתשלום הקנס המרבי הקבוע בחוק ביחס לאישומים בהם הורשעו.

56. בהתאם להסכמת הצדדים גזר הדין יישלח אליהם בדואר.

ניתן היום, כ' אב תשפ"ג, 07 אוגוסט 2023, בהעדר הצדדים.

[1] פרוטוקול טיעונים לעונש 11.6.2023, עמ' 14, שורות 1 - 9.

[2] פרוטוקול מיום 11.6.23, עמ' 14 שורה 18.

[3] המאשימה הפנתה אל ת"פ (אזורי ת"א) 23699-06-17 מדינת ישראל - ר.י.א אביב ניהול ואחזקת מבנים בע"מ (נבו 08.05.2018)

[4] הפרוטוקול מיום 11.6.23, עמ' 15, שורה 16. הפרוטוקול מיום 2.7.23, עמ' 22 שורה 1.

[5] הפרוטוקול מיום 2.7.23, עמ' 22, שורה 9.

[6] הפרוטוקול מיום 11.6.23, עמ' 15, שורה 17 - 18. הפרוטוקול מיום 2.7.23, עמ' 22, שורה 10.

[7] הפרוטוקול מיום 11.6.23, עמ' 15, שורות 21 - 27. הפרוטוקול מיום 2.7.23, עמ' 22, שורות 11-13.

[8] ר' מסמך מיום 4.4.23 אשר הוגש לתיק בית הדין.